

KAPITEL SEX

Aicilé

MAY-AH TITTADE PÅ STÄLLET där Jord tidigare hade stått. Sedan suckade hon dystert och vände sig om.

Ensam igen, tänkte hon en smula sorgset medan hon gick. Och det kändes så trevligt att ha någon att prata med igen.

Hon följde den smala bäcken tills den rann ut i Eyafit. Nu märkte hon att det fanns otaliga andra bäckar som också ledde dit från andra delar av Acinanib. Det verkade ju logiskt när man tänkte på det, och May-ah undrade ifall hon hade varit alldeles för inne i sina egna tankar på vägen dit. Det var rena turen att hon hade följt rätt bäck, annars hade hon kunnat gå ordentligt vilse. I skogsbrynet intill bäckarna växte täta täcken av ljung, och små vita linnéor stack upp sina spröda klockor ur mossan, som växte tjock ovanpå ett stenröse. Någonstans långt borta hördes en fågel som visslade en mild och lite sorgsen melodi. May-ah ryste till och bestämde sig för att det var dags för Jords hjälp. Hon harklade sig.

– Carnea, lyd din härskarinnas önskan, sa hon rätt ut i luften och väntade.

Det kändes som om marken darrade till för en tusendels sekund. May-ah vacklade och höll på att tappa balansen, men rätade upp sig i sista stund. Hon såg sig omkring med viss oro i blicken. Ljungsnåret verkade plötsligt större än innan, det vred och slingrade sig som om det vore levande. Det flätade sig samman till... något. May-ah stirrade medan ljungruskorna, som om en osynlig hand hade vävt ihop dem till någon sorts stor korg.

– En båt! utbrast hon efter en kort stund med ett brett leende. En ljungbåt!

Hon hade hört om båtar av Ledaren, men hade aldrig satt sin fot i någon förr. Båten gled sakta genom gräset och ut i vattnet. Där stannade den, fridfullt guppande på de små krusningarna på vattenytan. May-ah tvekade, men bara en liten stund. Sedan kastade hon i sin ryggsäck i båten och kravlade sig efter det in i den själv. Så fort hon hade slagit sig ner satte båten av, framdriven av någon mystisk kraft. May-ah höll krampaktigt tag om dess kant utan att släppa. Skräckblandad förtjusning steg upp inom henne, och hon gav upp ett litet tjut när båten tog ordentlig fart. Blåsten var i hennes ansikte och hon kröp ihop i sin mantel. Snart var hon ute på slätten igen, och där var vinden ihärdig

och kallare. Med stor nyfikenhet betraktade eyiden den förbipasserande världen. Hennes iver dämpades däremot efter ett par timmars händelselös färd. Eyiden suckade och la sig på rygg i båten med ryggsäcken på magen. Tunna molntrasor jagade varandra på himlen, och som två svarta prickar kunde hon se ett par fåglar cirkulera ovanför henne.

Undra hur långt jag har kommit? tänkte hon och satte sig upp igen.

En doft som var så söt att den nästan var kväljande slog emot henne. Intill flodkanten växte nu flera kraftiga jasminbuskar, och deras vällukt fick May-ah att bli hungrig. Hon letade rätt på sin ryggsäck och kikade igenom den mat som Jord hade givit henne. Med ett belåtet leende radade hon upp en härlig färsk limpa med solrosfrön, någon form av grönsakspastej, hasselnötter, russin och torkad svamp. Där fanns också en liten påse av ett tyg vars like hon aldrig hade sett. Det var så mjukt att det kändes omöjligt att få ett ordentligt grepp om det, påsen verkade nästan omsvept i ett avstötande moln. Den var halvfyllt med ovala föremål som fick May-ah att rynka pannan. Med viss svårighet öppnade hon påsen.

– *Ekollon*, konstaterade hon efter att ha undersökt saken.

Det låg även en lapp där, med ett meddelande skrivet i snirkliga emgahtecken.

De här är från mitt livsverk, eken i de Fyras rum. Vakta noga över dem, kanske kommer du en dag att behöva dem. Jord.

May-ah läste lappen flera gånger innan hon mycket prydligt vek ihop den och stoppade tillbaka den i påsen. Sedan ägnade hon sig koncentrerat åt sin matsäck.

•••••

Ljungbåten forsade vidare, och May-ah hade inte så värst mycket att göra. En god bit ner längs strömmen syntes en byggnad av röd sten, inte helt olik den som Ennes bakugn var byggd av. Det var ett torn, format som ett enda högt rör mot himlen, och det växte sig större ju närmare May-ah kom. Hon kröp ihop i båten, det kändes som om tornet stirrade på henne. Då märkte hon att hennes farkost inte längre flög fram över vattnet. Farten hade saktats ner. May-ah såg sig oroligt omkring. Till sin förskräckelse såg hon att båten inte var lika hårt sammanvävd längre, dess tunna kvistar gled mot varandra och föll isär.

– *Åh nej*, viskade May-ah och höll ett fast tag om den sönderfallande båt-kanten.

Båten började snabbt fyllas med kallt vatten, och eyiden såg sig om efter någonstans att kliva i land. Hon hade nu följt strömmen in mellan fler byggnader. Båten gled längs höga stankanter, där människor strosade omkring. När de fick syn på eyiden i båten gav många upp rop och stannade

för att titta. Någon sträckte ut en båtshake och drog in farkosten mot kajen. May-ah blev hjälpt upp av starka händer, och innan hon visste ordet av stod hon i mitten av en cirkel bestående av ivrigt stirrande människor. För sent för att kunna gömma sig. Alla hade redan sett hennes ansikte. Personen som hade hållit i båtshaken, en ung flicka med blont hår, log brett.

– Välkommen till Aicilé, främling, sa hon.

Hennes röst lät inte som människorna i Eyanib gjorde. Den var mjukare, mer melodisk.

– Tack, sa May-ah automatiskt.

– Akta dig Jess, den kan vara farlig! varnade en närstående kvinna nervöst.

– Inte då! sa flickan lugnt.

Sedan vände hon sig mot May-ah igen.

– Vad heter du? frågade hon.

– May-ah, svarade eyiden. Mitt namn är May-ah.

Flickan upprepade namnet med sin mjuka röst, och så gjorde även de som stod närmast henne. Namnet spred sig genom folkmassan tills det blev ett lågt viskande sus som sakta dog bort.

– Jag är Jessica, sa flickan. Men jag kallas för Jess. Har du någonting som du blir kallad för?

Många namn flög genom May-ahs huvud. Mors röst som kallade henne ”näktergal”, Aveni som sa May-May, en liten barnaröst som tyckte att hon liknade en blomma...

– Nej, sa hon tillslut. Bara May-ah.

Folk hade börjat dra sig undan nu. När den främmande hade fått ett namn var den inte lika främmande längre, och därför mindre intressant. Det var bara Jess och kvinnan som hade varnat henne innan som stannade. Nu drog kvinnan Jess i armen, det var tydligt att hon också ville gå. Men flickan stannade, uppenbarligen fascinerad.

– Var kommer du ifrån? ville hon veta.

May-ah stönade svagt inombords. Nu när människorna här verkade lämna henne ifred ville hon gärna komma iväg så fort som möjligt. Hon visste bara inte riktigt hur. Jess var på något sätt omöjlig att slita sig från. May-ah betraktade henne nyfiket. Under ett vilt ljust hår tittade ett par vackert melerade ögon fram. Hårets vildhet hämmades en aning av en svart mössa som var ordentligt nertryckt över hennes panna. Jess var klädd i en lång mossgrön klänning med rött livstykke, och hon hade solgula sandaler på fötterna. De utsökta dragen var rynkade av missbelåtenhet.

– Var kommer du ifrån? upprepade hon.

May-ah vaknade till, och hennes hjärna hade levererat ett svar innan hon ens hann reflektera över det.

– Acinanib, svarade hon.

I och med det slutade kvinnan att dra i Jess. De stirrade båda på May-ah, vars kinder mörknade av rodnad.

– Acinanib? ekade kvinnan häpet. Spöskogen?

Det slog May-ah att människor inte visste något om de Fyra. De trodde på någon mystisk allsmäktig Skapare istället. Hennes rodnad blev djupare.

– Ja, Spööök... skogen, sa hon och fick med möda fram det främmande ordet.

– Är du ett spöke? frågade Jess, hennes nyfikenhet hade åter väckts. Du ser kompakt ut.

– Spöke? sa May-ah och reflekterade över ordet. Nej... Inget spöke.

– Du pratar inte så bra, påpekade flickan. Vill du att jag ska hjälpa dig?

Hjälp? Jo tack, hjälp skulle inte sitta så dumt nu. May-ah visste bara inte riktigt hur hon skulle be om den. Hon nickade bara. Jess vände sig mot kvinnan.

– Mami, kan May-ah få komma hem till oss? bad hon med huvudet bedårande på sned.

– Kommer hon att vara en fara för familjen? replikerade kvinnan snabbt.

– Självklart inte. Eller hur, May-ah?

Jess vände sig till eyiden, som häftigt skakade på huvudet. Kvinnan log svagt.

– Då kan hon få följa med, sa hon.

•••••

Kvinnans namn var Diana, och hon var Jess' mor. De var bara hälften av en familj som bodde i ett hus på Per Målares Gränd. Det låg i norra delen av Aicilé, och gränden slutade rakt ut i Eyafit. Det var dit Jess ledde May-ah när Diana sa att hon fortfarande hade ärenden att uträtta. Den blonda flickan pratade för dem båda, hennes ordförråd verkade vara bottenlöst.

– Vi bor tillsammans alla fyra, fast min syster ska snart gifta sig, så då kommer hon att flytta hemifrån. Jag ska be papi att få hennes rum, för det är mycket finare än mitt. Fast mitt är större. Vi brukade dela det förut, men det blev alldeles för trångt då. Har du några syskon?

Hon väntade inte på May-ahs svar utan fortsatte ivrigt.

– Papi var bonde förut, vi hade en massa getter och så... Men sen brann vår lilla gård ner, över en natt bara. Poff, så var den borta! Så vi flyttade in i staden, och det är mycket roligare. Ute på landet fick man gå i evigheter för att kunna hälsa på sina vänner, nu bor de bara i nästa kvarter! Och det är ju bara hur bra som helst...

De promenerade i sakta mak över torgen, och ingen tittade två gånger på

May-ah. Det var som om hon vore en av dem. Genom att avslöja sitt namn hade hon blivit accepterad. Det kändes både behagligt och nervöst, att dessa människor som hon inte visste vad de hette log mot henne när de passerade på gatan. Välkomnande, ett erkännande. May-ah fick en trygg känsla i magen.

Kanske det blir annorlunda i den här staden, tänkte hon och återgäldade ett strålande leende från en äppelkindad gumma i ett stånd som sålde pärlor. *Kanske det inte finns lika många ”Johnnyar” här som i Eyanib.*

Jess hade visat henne till ett hus som inte var särskilt brett, men i gengäld minst fyra våningar högt. Det var ganska enkelt konstruerat, varje våning stack ut en aning från den undre, och taket var blänkande svart av tjära. Huset var byggt av röd sten, så som de flesta hus i Aicilé verkade vara. Det satt prunkande blommor i flätade korgar utanför fönstret, och deras väldoft lugnade de sista av May-ahs spända nerver. Jess pekade på ett fönster på tredje våningen.

– Där är mitt rum! förkunnade hon stolt. Du ska få se när vi kommer in, det är alldeles nystädat!

Hon tog May-ahs hand som om det vore den naturligaste saken i världen och drog henne mot dörren, en hög port av mörkt trä med en liten stentrappa ledande upp till tröskeln. Flickan skuttade uppför trappan och knackade försiktigt på dörren.

– Vi måste vara försiktiga, förstår du, sa hon med viktig min och kastade med huvudet mot huset intill. Grannfrun brukar ta sig en liten tupplur såhär dags, och hon gillar inte att...

– Jessica Ireldotter! hördes plötsligt en gnällig röst säga någonstans ovanför deras huvuden. Hur många gånger ska jag behöva förklara för dig att vid zenit **sover** jag?! Då ska det vara...

Den skrikande kvinnan avbröt sig när hon fick syn på May-ah. Hon slätade till sitt gråsprängda hår, rättade så värdigt hon kunde på ryggen där hon hängde ut genom sitt eget fönster, och log brett.

– Trevligt, kära May-ah, alltid lika trevligt, sa hon med samma melodiska brytning som Jess.

Sedan förvreds åter hennes ansikte, och hon blängde på flickan vid May-ahs sida.

– TYST! avslutade hon sin utskällning, och smällde igen fönstret så att rutan skullrade.

May-ah gapade och stirrade på stället där kvinnan hade synts. Visste hela Aicilé redan om hennes namn? Undrar hur snabbt det hade spritts... Jess suckade och himlade med ögonen.

– Bry dig inte om henne, viskade hon. Hon skriker en del, men det får man stå ut med.

Hon knackade åter på dörren, tystare den här gången. Det hördes steg

inifrån, och sedan öppnades den av en flicka som var ett par år äldre än Jess.

– Jessie, kan du inte komma ihåg att ta med dig en nyckel, bara för en enda gångs skull? frågade hon med ett trött leende.

– Ska inte hända igen, Ninn, lovade Jess i lätt ton, som om hon hade avgett samma löfte många gånger förut.

Den andra flickan, Ninn, fick syn på eyiden och hon log välkomnande.

– Åh god dag May-ah, sa hon. Jag är Ninn, Jess' storasyster. Kom in, kom in!

May-ah reflekterade inte ens över det faktum att Ninn visste hennes namn innan hon hade sagt det. Saker och ting verkade inte längre förvåna henne. Jess knuffade henne lätt i ryggen, och eyiden klev in i huset. Det var ganska mörkt i hallen, när ljuset som föll in genom dörren var det enda som lyste upp där inne. May-ahs ögon vande sig dock rätt så snabbt, och hon såg att hon befann sig i ett kök. Det var hopträngt på en ganska liten yta, men det ökade bara trivselen i rummet. Längs ena väggen stod en matlagningsbänk, och intill den fanns en mindre version av Ennes bakugn. Mitt i rummet var ett något vingligt bord samt fem stolar ställda, och sedan fanns där inte så mycket mer. En trappa vid vänstra väggen ledde upp till nästa våning, och det var den som Jess skyndade fram till.

– Vi ska upp på mitt rum! deklamerade hon och tog två trappsteg i taget.

May-ah såg inte ut att ha något större val, så hon följde efter. Så fort hon kom upp på andra våningen möttes hon av en dörr. Den var stängd, och förbi den fortsatte trappan i en högersvängd böj.

– Där inne sover mami och papi, sa Jess som i förbifarten.

Hon pilade vidare, utan att verka det minsta ansträngd av språngmarschen. Nästa vånings dörr var öppen, och kammaren innanför den... Tja, man behöver nog ett nytt stycke för att till fullo kunna beskriva det.

•••••

Kammaren var egentligen inte särskilt stor, ungefär tre gånger fyra meter, men May-ah hade aldrig sett något så otroligt stökigt som detta. Över det lackade trägolvet låg kjolar och blusar i regnbågens alla färger. Längs väggarna, som av någon anledning var målade lindbloms- gröna, hängde långa blänkande kedjor av pärlor. Den enkla sängen var obäddad, och även den var belamrad med kläder. Skrivbordet syntes knappt, papper och penslar i alla möjliga storlekar och kulörer verkade översvämma det som sjön Nytrib om våren. May-ah gapade. Om det här var då rummet var städat så ville hon inte se det under en stökig dag, det var då ett som var säkert. Jess vadade obekymrat genom klädhögarna och plockade upp några plagg som allra hastigast. Hon kastade dem i en elegant båge tvärs över rummet och log glatt när de träffade en flätad korg intill dörren.

– Var vill du sova? frågade hon May-ah.

Först visste inte eyiden riktigt vad hon skulle säga. Eyider gick i ide under vintern, och då fick de den enda vila som behövdes för resten av året. Det var bara de riktigt små barnen som sov under sommarnätterna, May-ah hade inte gjort det på årat.

– Det... behövs inte, sa hon tillslut. Jag klarar mig. Jag kan vara ute och gå...

Jess ryckte på axlarna.

– Säkert? frågade hon strängt. Säger du inte bara det för att vara artig?

May-ah försäkrade att det var alldeles säkert. Hon behövde bara en trygg plats att vara på tills solen gick upp, och Aicilé verkade vara tryggt. Hon trivdes. För första gången sedan hon lämnade Gorn kände sig May-ah som hemma.

.....

Resten av Jess' familj dök upp ett par timmar senare, Diana kånkandes på en stor korg. Fadern, vars namn var Irel, hälsade vänligt på May-ah och frågade ifall hon ville äta middag hos dem. Eyiden nickade ivrigt.

– Det är klart att hon ska, papi, sa Jess och himlade med ögonen. Det var ju jag som hittade henne!

”Hittade henne?” tänkte May-ah med ett roat leende, men hon sa ingenting.

– Då börjar jag med maten då, sa Diana. Ninn, hjälper du mig?

– Måste jag? gnällde Ninn och plutade med underläppen. Varför kan inte Jess göra det?

– Därför att Jess har gäster, sa Irel lugnt. Bråka inte nu.

Ninn såg butter ut, men hon protesterade inte mer.

– Vi kan gå ut ett tag, sa Jess till May-ah. Det kan ta ett tag.

De gick åter ut på gatan. Solen var på väg ner, och dess döende strålar glänste blodröda i husfönstren. Folk rörde sig fram och tillbaka längs gatorna, de log och pratade glatt med varandra. Många hälsade med leenden och vinkningar på Jess och May-ah.

– Kom, vi kan gå längs vattnet, sa den blonda flickan och tog av åt vänster. Det kanske finns några fiskare där. De är snälla.

May-ah hade ingenting emot det. Den milda försommarvinden blåste fram deras hår i ansiktena, vilket fick Jess att lägga märke till elementarpärlorna som eyiden bar. Innan hade hon sett dem som en del av May-ahs uppenbarelse, men nu spärrade hon upp ögonen ordentligt.

– Var har du köpt de där pärlorna? ville hon veta och sträckte fram handen för att röra vid dem.

May-ahs första impuls var att rycka baklänges, men något höll henne kvar.

– Inte... köpt, sa hon medan Jess strök fingertopparna över hennes hår. Som gåva... Familjen... Min mor.

– Du fick dem av din mor, konstaterade människoflickan och nickade. Synd, jag skulle vilja ha likadana. Du såg väl girlangerna på mina väggar, eller hur?

May-ah nickade. Jo, det hade hon gjort.

– De har jag gjort, sa Jess stolt. Jag köpte de pärlorna för mina egna pengar hos tant Mimi. Jag fick ett bra pris också, ska du veta.

De gick under tystnad en liten stund medan Jess kikade in i skyltfönstren av de få butiker som låg på Per Målares Gränd. May-ah fann att hon blev fullständigt uppslukad av sakerna som fanns där. Glänsande smycken med olika sorters vackra stenar innefattade i guld och silver; små prydnadsdolkar att bära till fest; fjäderpennor från fåglar som hon aldrig hade sett förut, och bläck som glänste blänkande blåsvart.

– Såna där skulle jag vilja göra, sa Jess och pekade på en låda ringar. Jag kanske ska få gå i lära hos tant Mimi, det har papi nästan lovat.

Hon suckade längtansfullt och slet sig sedan från smyckesståndet.

– Om vi skyndar oss så hinner vi se fiskarna ta upp sista fångsten, sa hon ivrigt. Kom!

De småsprang ner mot floden, där ett flertal små båtar just skulle lägga till.

– Josef! ropade Jess och viftade med armarna.

En av männen i båtarna vinkade tillbaka och var nära att falla i vattnet. Jess vände sig snabbt till May-ah.

– Josef är han som ska gifta sig med Ninn, sa hon förklarande. Men det var jag som hittade honom åt henne. Så han är fortfarande skyldig mig.

Båten med Josef slog lätt i kajkanten, och en ung man med korpsvart hår hoppade i land.

– Hej Jess, sa han. Hur är det?

– Bra, svarade Jess glatt. Jag har fått en ny vän. Det vet inte du, för du har varit ute hela dagen. Har ni fått nåt?

Josef nickade högtidligt och visade på två lådor med sprattlande rödgrå fiskar. Synen fick det att vända sig i May-ahs mage, och hon vände sig häftigt om. De stackars fiskarna flämtade förskräckta efter luft där de sakta kvävdes till döds i de trånga lådorna.

– Åh förlåt, sa Josef med lätt röda kinder. Jag tänkte inte...

Han skyndade sig att tömma fisklådorna i en jättelik flodbassäng som avskärmades av ett nät, vars maskor var tillräckligt fina för att hindra fiskarna från att fly. May-ah undvek fortfarande att titta på dem. Hon visste att

människor åt kött, att de dödade djur, men hon hade aldrig riktigt förstått vad det innebar. Ni kände hon sig illamående och ville därifrån så fort som möjligt. Jess märkte det, och vände sig snabbt mot Josef.

– Vill du följa med oss hem? frågade hon. May-ah mår inte så bra här.

– Det kan jag väl göra, sa Josef och ryckte på axlarna. Jag slutar ändå nu.

Han hissade upp en ränsel över axeln och hejade skyndsamt på sina kamrater. Sedan gick han bredvid Jess när de promenerade uppåt gränden igen.

– Så May-ah, sa han efter en liten stund. Har du varit hos rådet ännu?

– Rådet? upprepade May-ah och blev genast nervös.

Hon skakade på huvudet.

– Då kommer du förmodligen att få en kallelse ikväll, sa Josef lugnt. Oroa dig inte, det är inget farligt. De kommer bara att fråga dig om lite saker, om varifrån du kommer och så.

Det stillade emellertid inte May-ahs ängslan. Jess glodde argt på Josef och krokade sin arm i eyidens.

– Se nu vad du gjorde, sa hon ilsket. Du skrämde upp henne.

– Förlåt, ursäktade sig Josef skamsset och såg ner i marken. Jag trodde att hon visste. Har ni inget råd där du kommer ifrån?

May-ah skakade på huvudet igen.

– Ledare, sa hon förklarande. Ledare styrde. Ensam.

– Åh.

Tystnad igen. May-ah kände sig fortfarande illa till mods efter att ha sett fiskarna, så hon försökte koncentrera sig på husen de passerade istället. De var alla röda och höga, och de låg vägg i vägg med varandra, förmodligen för att spara på byggnadsmaterial. Vid varje dörr satt en liten blänkande krumelur som starkt påminde henne om tecknet för emgahsiffror. Hon fann detta märkligt, men Jess gav henne ett svar.

– Det är för att allt ser likadant ut här, sa hon. Alla hus är kopior av varandra, så vi måste ha något kännetecken. Annars skulle vi gå vilse. Titta!

Hon stannade tvärt och pekade med stora förvånade ögon på en man klädd i mossgrönt från topp till tå, som stod och pratade med Irel och Diana vid deras dörr.

– Kallelsen har redan kommit verkar det som, mumlade Josef.

– Åh, så bra May-ah, där är du ju! utbrast Diana lättad när hon fick syn på dem.

Den grönklädde mannen lyfte på sin stickade luva och plirade nyfiket på eyiden, som tveksamt steg fram.

– Högst angenämt, fröken, hälsade han artigt. Det har kommit till rådets kännedom att en främling har anlant till vårt vackra Aicilé. Det är alltså du?

May-ah anade mer än såg hur Jess himlade med ögonen. Förmodligen

skulle hon själv ha gjort samma sak ifall hon hade haft pupiller. Så det var en sån människa, en som påpekade saker som borde ha varit fullständigt självklara. May-ah motstod frestelsen att säga ”Hur förstod du det?” och nickade bara till svar. Mannen tog fram ett ihoprullat pappersark och räckte fram det till eyiden.

– Detta är en kallelse till Aicilés råd, sa han och bekräftade därmed det som alla redan visste. Du förväntas dyka upp vid rådhuset imorgon bitti.

May-ah tog emot rullen med händer som darrade svagt. Vad skulle de fråga henne? Hon visste väl inget som kunde vara till någon nytta för ett förnämt människoråd? Hon kunde ju inte ens deras språk ordentligt!

– Du får ta med dig en person, vem du vill, fortsatte mannen generöst. Ifall du är intresserad förstås.

Det lugnade henne, åtminstone lite grand. Kanske det skulle bli lättare ifall hon fick ta med sig Jess. May-ah nickade igen. Mannen log och förde åter handen till sin mössa.

– God middag, sa han och gick.

– Se inte så förskräckt ut, lilla du, sa Diana lugnande. Kom in och ät lite. Åh hej Josef, har du fått något i dig än?

Josef skakade på huvudet.

– Nej, sa han med ett litet leende. Men jag har en känsla av att jag inte kommer att gå hungrig speciellt länge till, fru Diana.

Hon skrattade högt, och det gjorde hennes make också.

– Kom in pojken min, sa Irel och vinkade åt sin blivande svärson. Vi har mat nog för en till, och Ninn blir säkert glad åt att se dig.

Vid nämnandet av hans fästeflickas namn blev Josef något röd om kinderna, och han log förtjust. Jess gjorde en omärklig grimas och himlade sig igen. De gick in i köket, vars bord nu var dukat. Mitt på det stod en vas med nyplockade vårblommor, och intill den fanns en korg med vita platta bröd. De doftade härligt.

– Det är alldeles strax färdigt, kvittrade Diana och ställde fram skålar med gurka och riven ost. Grönsakerna står på spisen. Jess, kan du hälla upp vatten så är du söt? Ninn! Snälla kom ner nu!

– Jag hämtar henne, sa Josef ivrigt och försvann upp för trapporna.

Jess stönade.

– Hon sitter säkert och läser på sitt rum, sa hon förklarande till May-ah. Hon brukar alltid smita dit.

– Jess, vattnet, påminde henne Diana. May-ah, snälla du, kan du ta fram en slev ur lådan bakom dig?

•••••

Det blev en trevlig middag bestående av grönsaksröra i bröd, som verkade vara en mycket populär rätt i huset Irel. May-ah njöt också av måltiden, hon

hade inte fått en tillagad rätt serverad på länge. När all var mätta och inte kunde få ner en tugga till, skickades ändå en liten ask av hyvelspån runt bordet. Alla tog ett smakprov ur den. När turen kom till May-ah märkte hon att askens innehåll bestod i små mörkbruna kuber som doftade sött. Hon tog en och stoppade den prövande i munnen. Det var en smak som hon aldrig hade upplevt förr. Den var söt, sötare än kådan som Kah-ena hade brukat tappa ur lönträden om vårarna. Och så var det något odefinierbart, något rikt och fylligt. Det påminde henne lite om den varma dryck som mor brukade göra under de kalla dagarna alldeles innan Nedstigningen på hösten. Kuben smälte i munnen och efterlämnade en nästan plågsamt ljuvlig eftersmak.

– Vad är det där? frågade May-ah och pekade på asken.

– Det är choklad, svarade Jess och suckade belåtet. Har du aldrig smakat choklad förr?

Eyiden skakade på huvudet.

– Skatta dig lycklig då, sa Diana förnöjt och lutade sig tillbaka i sin stol. Vi äter det sällan eftersom det är så dyrt. De rika älskar det och glufsar i sig i mängder, medan vi medelmåttor får nöja oss med ett smakprov då och då.

– Du kanske får äta det hos rådet imorgon, sa Jess en smula avundsjukt.

– Skräm inte upp henne nu, sa Ninn med lätt rynkad panna.

Josef fångade hennes blick i sin, och det unga paret såg kärleksfullt på varandra. May-ah kände det som om någon hade sparkat henne i magen, och tårarna vällde hastigt upp i hennes ögon.

Åh skärp till dig nu, tänkte hon ilsket. Var lycklig för de båda istället, och sluta plåga dig själv. Han. Är. Död. De är alla döda, så vad spelar det för roll?

Hon lyckades nästan tvinga bort den slitande sorgen som skar i hennes bröst, och hon lyckades le svagt. Josef och Ninn droppade emellertid av efter bara ett litet tag, de sa att de skulle ta en liten promenad. Irel nickade sitt bifall, och Diana ropade efter dem att de inte skulle gå för långt. När ungdomarna hade försvunnit vände hon sig mot May-ah.

– Så kära du, sa hon, har du och Jess kommit överens om sovplatser för inatt?

– Hon behöver ingen, mami, sa Jess snabbt. Det sa hon själv, eller hur?

Hon stirrade på eyiden för stöd. May-ah nickade bekräftande.

– Låt gå, jag bäddar ändå åt dig på bänken i Jess' rum, sa Diana bestämt. Ifall du ångrar dig.

May-ah bara log till svar.

.....

Den natten passerade faktiskt mycket snabbt, kanske till och med snabbare än vad May-ah ansåg helt angenämt. Hon tillbringade den på Jess' rum, där hon satt och plockade med de dussintals olika sorters pärlor som fanns där. Jess

hade ett flertal trälådor med fack i varierande storlekar, där varenda pärla som tänkas kunde låg prydligt sorterad. Först satt May-ah bara vid skrivbordet och undersökte dem allihop, men sedan löste hon upp sin mors hårknutar och hällde över sina egna pärlor i en tom skål. Hon fann en tygbit och började med tungan i ena mungipan att knäpa ihop en liten påse att ha sina pärlor i. Det tog en liten stund, men var det något hon hade gott om nu så var det tid. Medan nattens sidentimmar passerade fyllde hon påsen och knöt den vid sitt bälte. Hennes hår kändes konstigt nu, lätt och fritt där de svagt krusade sig över hennes axlar. Hon la sig på den bäddade bänken och njöt av känslan av svala lakan mot sin kind. Jess' lätta andning hördes från den intillstående sängen, och eyiden kunde skymta flickans drag i nymånens svaga sken genom fönstret. Det kändes trevligt att höra andetag igen, att känna någons närvaro. May-ah log i mörkret. Hon låg där länge och betraktade soluppgången. Den fyllde sakta, ytterst sakta, rummet med gyllene ljus och fick girlangerna att skimra i alla regnbågens färger. Jess började röra sig borta i sängen. Inte långt därefter satte hon sig upp och blinkade yrvaket.

– God morgon, gäspade hon. Har du fått någon vila?

May-ah nickade. Det hade varit en fridfull natt, lugn och tyst.

– Inte mycket ljud, sa hon. Trevligt.

Jess log brett.

– Är du hungrig? frågade hon. Du bör äta något innan du låter rådet ta emot dig. Aj, nu skrämde jag dig igen! utbrast hon när hon såg May-ahs min. Det var inte meningen.

Hon skuttade upp ur sin säng och trevade efter något att ta på sig istället för den långa vita sovdräkten hon nu bar. May-ah väntade tålmodigt vid dörren, och sedan gick de nerför trapporna tillsammans. I köket satt Diana och smuttade på en kopp te. Hon sken upp när hon märkte deras närvaro.

– Lycka för dagen, mina flickor, hälsade hon. Det står te på spisen ifall ni vill ha, och jag var precis och handlade bröd.

Jess rynkade på näsan åt tekitteln i blänkande tenn, men May-ah tackade gärna ja till en kopp. Hon behövde något lugnande innan rådsmötet, men äta kunde hon inte. Det sa stopp i magen bara hon tänkte tanken. Jess åt tre brödskeivor med ost och drack mjölk till, medan eyiden i små fina klunkar fick i sig sitt te. Så drog människoflickan ner sin svarta mössa i pannan, kysste sin mor i håret och tackade för morgonmålet.

– Nu kanske det är bäst att vi går, sa hon till May-ah. De väntar säkert på dig. Jag kan visa vägen. Har du kallelsen?

May-ah höll upp pappersrullen i handen, och Jess log brett.

– Bra, sa hon. Hejdå mami!

Diana nickade lätt. Sedan gick de ut i det strålande solskenet.

Aicilés rådhus var stort och kompakt, och dess utsida var prydd med statyer som såg väldigt respektingivande ut. Det verkade vara det enda huset i staden som inte var byggt av den vanliga röda stenen, utan istället av enorma uthuggna block av en gråare variant. Förmodligen kom de från Atergannabergen i söder, May-ah hade passerat dem på vägen till Acinanib. Jess slog stolt ut med ena handen mot byggnaden, som om hon hade byggt det alldeles själv.

– Vad tycker du? frågade hon ivrigt.

May-ah sa ingenting, hon bara stirrade. Rådhuset sträckte sig högt upp, högre än de högsta träden i Gorn. Det var mäktigt, imponerande, ofantligt. Statyerna glodde på henne med tomma stenögon från sina himlasträvande pelare ovanför rådhusets tunga ekportar. May-ah såg upp på dem och kände sig med ens mycket liten.

– Ska vi gå in? undrade Jess och gjorde en gest mot portarna.

En lång trappa gick upp till dem, och på piedestaler på dess båda sidor stod två statyer. De verkade gamla och var fantastiskt skickligt gjorda. Deras kvinnliga stelnade ansikten hade fångats av konstnären mitt i ett ögonblick mellan ömhet och stenhård omutlighet, och May-ah la märke till att alla som gick förbi dem sänkte blicken en aning.

– De är Jaseras och Veillers, Rättvisa och Välvilja, mumlade Jess, och till och med hon var dämpad. De är våra matriarker, vårt skydd.

May-ah såg på statyerna när de passerade, betraktade dem ingående. De var högresta vackra kvinnor, klädda i långa veckade plagg som var så konstfullt förfärdigade att hon först inte kunde tro att de var gjorda av sten. Deras pannor var höga och rena, och håren var uppsatta i stilfulla flätor som hängde långt ner över kvinnornas ryggar. På de stolta huvudena satt enkla hättor, för att visa att matriarkernas heliga kall hade blivit givna till dem från den högste Skaparen själv. De var imponerande, statyerna, trots att de i May-ahs ögon var hädiska.

– Stå inte bara där nu, sa Jess och hennes röst var åter sitt vanliga käckas själv nu när Jaseras och Veillers vakande ögon inte såg henne längre.

May-ah nickade sakta. Hon var redo. De tunga dörrarna öppnades för henne, och så stod hon i rådhuset.